

ПЛАЧУЩА СКАЛА

Легенда

Студенъ вѣтръ свирѣше изъ вѣковната гора на Странджа планина. Доскоро тука кѣнтѣха хайдушки пѣсни, ала свѣтлитѣ дни и нощи заглѣхнаха като далеченъ меденъ звѣнъ. И широката пещера, която подслоняваше цѣлата дружина, бѣше тиха и пуста. Съ падането на снѣга юнацитѣ-хайдутѣ се прѣснаха по жилищата си и отново подеха всѣкидневнитѣ си мирни работи.

На Странджа остана легендарниятъ войвода Свиленъ, силенъ и снаженъ левентъ, заедно съ нераздѣлния си знаменосецъ Иво. Какъ би могаль да се завърне въ дома си и той, когато враговетѣ даваха злато, за да бѣде откритъ и хванатъ! Той бѣше закрильникъ на поробенитѣ си братя, — утеха на всички, които страдаха отъ кръвожаднитѣ поробители. И сега — когато снѣгътъ застилаше и равнинитѣ, когато студътъ пронизваше коститѣ, и вѣтрътъ фучеше въ гората — той трѣбваше да стои тамъ, далечъ отъ стари немощни родители, отъ съпруга и свидно чедо Тодорчо! То бѣше навършило шестъ години, а Свиленъ го остави отъ пеленаче. Въ самотни часове горчива тѣга свиваше бащиното му сърдце, но той задържаше сълзитѣ си и мѣжки понасяше всичко.

Бѣше мразовита нощъ. Зимата лудѣеше съ бѣсна яростъ. Буря ехтѣше на планината и трупаше снѣжни пѣспи. И звѣроветѣ се бѣха скрили въ леговищата си.

Свиленъ и Иво седѣха въ пещерата край накладенъ огънъ. Ненадейно се чуа леки стѣпки, и предъ тѣхъ застана завърналиятъ се въ родното село на войводата младъ хайдутинъ Стоянъ. Той съ болка рече:

— Войводо, ида да те поздравя отъ твоитѣ близки и да ти съобща, че Тодорчо е зле боленъ!

Свиленъ се вцепени на мѣстото си, като ударенъ отъ грѣмъ. Нима никога нѣмаше да види милото си момченце, за което тѣжеше день и нощъ? И сякашъ че една и сѣща мѣжа притискаше душитѣ имъ, сключваше устнитѣ имъ и не имъ даваше воля да продуматъ.

Свиленъ наруши тишината и каза твърдо:

— Още тая нощъ ще отида на село, за да видя детето си, макаръ и живъ да се не върна!

— Не прави това, войводо, Тодорчо ще оздравѣе, а ти си нуженъ на всички наши братя, които пѣшкатъ подъ черно иго! — помолиха го Иво и Стоянъ. Но Свиленъ не ги послуша.

И по тѣсната козя пѣтека, насипана съ дебела снѣжна пелена, трѣгнаха тримата заедно. Леденъ вѣтръ шибаше и развѣваше хайдушкитѣ имъ дрехи. Неусѣтно тѣ слѣзоха при политѣ на Странджа и съ облекчение въздѣхнаха. Предпазливо потеглиха по широкото и равно поле. Небето забулваше като съ тъмна покривка простора. Наоколо бѣше глухо и мрачно: не се мѣркаше